

A woman with blonde, curly hair, wearing a white tank top and white pants, is sitting on a stone wall. She is looking out over a coastal town built on a cliffside. The town has colorful buildings and a church with a dome. The sea is blue, and there are mountains in the background. White cherry blossoms are in the top corners of the image.

Nicky Pellegrino

Terug naar
Villa Rosa

Een heerlijk zomerboek
voor alle fans van de romans
van Santa Montefiore

Nicky Pellegrino

Terug naar Villa Rosa

De Fontein

Een begin met een einde

De oude orderboeken waren de druppel voor Stella: planken vol, netjes op elkaar gestapeld, helemaal achter in de voorraadkamer. Ze had natuurlijk wel geweten dat ze daar lagen, maar het was alweer jaren geleden dat ze de moeite had genomen ernaar te kijken, laat staan er eentje open te slaan. Maar nu had ze dat wel gedaan en zag ze haar eigen handschrift, rondere en mooiere letters dan tegenwoordig, minder gehaast.

Er stonden bestellingen in voor plisséstoffen van Maison Lognon in Parijs, voor fijn kasjmier en bedrukte Liberty-zijde, voor jacquardjersey in warme blauw- en heidekleurige paarstinten, voor zacht leer en voor soepele suède. Stella sloeg de ene na de andere pagina om en begon te huilen.

Dat huilen overviel haar gewoon, want tot nu toe had ze zich steeds goed gehouden en niet gehuild. Ze had door kunnen werken tijdens Milly's korte, maar meedogenloze ziekte, en zelfs toen ze de andere personeelsleden had moeten vertellen dat de ontwerpster was overleden en de zaak moest worden gesloten. Daarna was ze elke dag naar de zaak gegaan om alles leeg te

halen, de rekeningen te sluiten, dozen in te pakken en de laatste opgeslagen kleding naar modemusea te sturen – dat was mistroostig werk geweest, maar Stella had niet hoeven huilen. Niet één keer.

Maar nu, helemaal alleen in de halfllege voorraadkamer, ging ze op de grond zitten met haar rug tegen de planken, liet haar hoofd in haar handen zakken en stortte helemaal in. Ze snikte zo erg dat haar hele lichaam schokte. En hoe langer ze huilde, hoe sterker ze het gevoel had dat ze misschien nooit meer kon ophouden.

Deze orderboeken bevatten Stella's hele leven, en dat leven was nu voorbij.

Algauw waren haar wangen drijfnat en liep haar mascara uit. Ze was blij dat er niemand was die kon zien hoe ze eraan toe was en probeerde zich te beheersen. Dit kon ze vandaag even niet opbrengen: deze orderboeken moesten wel worden weggegooid, maar dat moest maar wachten tot ze minder emotioneel was. Nu ging ze eerst een kop thee voor zichzelf klaarmaken.

Stella vroeg zich af of haar hormonen soms opspeelden. Misschien was dit het begin van een vroege menopauze. Ze kon namelijk geen enkele andere reden bedenken waarom een stapel orderboeken, waarvan sommige al een kwart eeuw oud, zo'n rampzalig effect op haar konden hebben.

Terwijl Stella de waterkoker aanklikte en haar kopje omspoelde dacht ze eraan hoe jong ze was geweest toen ze die bladzijden zo uiterst secuur had beschreven. In die tijd was het leven nog zonnig en nieuw, en ook een beetje eng. Toen ze hier was gaan werken als assistente van Milly Munro en eindelijk deel uitmaakte van de modewereld had ze heel erg haar best gedaan om indruk te maken en alles heel goed te doen.

Milly was een prettige bazin gebleken, erkentelijk en gul, en altijd geïnteresseerd in Stella's mening over een nieuw ontwerp

voor een pakje of een zwart jurkje. Dan ging Milly op haar bureau zitten, met haar grijze haar in een strakke bob geknipt, haar mond een streep dieprode lippenstift, gekleed in een van haar eigen creaties – eenvoudig, elegant en perfect op maat gemaakt. Dan prikte Stella de schetsen van elke nieuwe collectie op het grote kurkbord en bekeken Milly, zij en de andere leden van het kleine team elk ontwerp. Ze bespraken de stof en de snit en vroegen zich af wat voor soort vrouw die rokken, jasjes en prachtig vallende jurken zou dragen en of ze daarin konden hardlopen om in Londen een bus te halen, aan een bureau te zitten of een kind op te tillen.

‘Dit zijn kleren waarin je kunt leven, werken en liefhebben,’ zei Milly vaak. Eigenlijk was dat haar motto. Op een bepaald moment had Stella die uitspraak geprint en aan de muur gehangen als een constante herinnering voor iedereen. Nu was dat het enige wat nog aan de muur hing.

Er zouden helaas geen nieuwe collecties van fraai ontworpen kleren komen. Dat was verleden tijd, het kurkbord was kaal, net als de muren, en de bureaus waren leeggehaald.

Stella vroeg zich nog altijd af of haar bazin had vermoed dat ze ziek was. Hoewel Milly het laatste jaar even hard had gewerkt als vroeger leek ze een gematigder versie van zichzelf. Ze was zichtbaar afgevallen, haar eerst perfect passende kleding hing lossier om haar lichaam en een enkele keer klaagde ze over pijn in haar maag of rug. Stella had er bij haar op aangedrongen naar de huisarts te gaan, maar Milly had geweigerd en gezegd dat ze het te druk had, dat ze in orde was en dat iedereen zich niet zo druk moest maken.

Op het laatst was Stella zo ongerust geworden dat ze zelf een afspraak met Milly’s huisarts had gemaakt en ze had erop gestaan dat Milly ernaartoe ging. De diagnose daarna was afschuwelijk: alvleesklierkanker. De ziekte was toen al vergevorderd

en hoewel Milly probeerde te blijven werken kon ze al snel niet meer naar de zaak komen. Een tijdlang was Stella elke ochtend naar Milly's huis in Kensington gegaan, waar ze een heleboel instructies opschreef en kon zien dat Milly eerst geel en daarna steeds magerder werd.

Milly was in haar testament heel duidelijk geweest over de toekomst van haar bedrijf: dat zou niet worden voortgezet zonder haar, met iemand anders aan het roer. Zij was Milly Munro, haar ontwerpen waren haar stijl en haar label zou met haar sterven. Stella vond dat dit de juiste beslissing was. Maar dat was dan ook het enige waar ze zeker van was.

Ze werkte hier al zo lang dat ze elke lijn van het gebouw, elk raamkozijn en elke barst in het plafond kende. Het was een vreemd idee dat ze binnenkort de deur nog één keer achter zich zou sluiten en nooit zou terugkomen. Waar moest ze naartoe? Wat moest ze gaan doen? Stella had geen idee.

Ze wist wel wat ze níét wilde: iemands manusje-van-alles worden, koffiezetten en boodschappen doen, zonder dat haar belangrijke zaken werden toevertrouwd. En zelfs als ze een baan aangeboden kreeg om bij een ontwerper te komen werken voor wie ze respect had, zou dat niet hetzelfde zijn. Nee, Stella vond dat ze zichzelf opnieuw moest uitvinden en iets volkomen anders moest gaan doen.

Het rekken van de afschuwelijke taak om het bedrijf te sluiten had haar een tijdje beziggehouden. Maar deze orderboeken waren bijna de laatste klus. Zodra ze waren weggegooid en nog een paar andere dingen waren opgeruimd, kon Stella niet rechtvaardigen dat ze hier nog langer bleef.

Ze had het geluk dat geld geen probleem was. Een paar andere meisjes waren erg bang geweest dat ze geen nieuwe baan zouden vinden. Maar Stella had bij haar scheiding een goede regeling kunnen treffen en later, nadat haar ouders waren over-

leden, had zij als enig kind alles van hen geërfd. Ze had dus geen hypotheek om zich zorgen over te maken én ze had wat spaargeld. Sterker nog, als ze zuinig was kon ze zelfs al vroeg met pensioen gaan, maar dat leek een belachelijk idee.

Negenenveertig was tegenwoordig niet meer oud, toch? Dat las ze altijd in de damesbladen. Bovendien voelde ze zich niet oud. Ja, de kastanjebruine kleur van haar haar was tegenwoordig aan L'Oréal te danken en het aanbrengen van nachtcrème en nachtserum was een gewoonte geworden. Maar Stella zag er nog steeds goed uit. Een van de weinige voordelen van het feit dat ze geen kinderen had gekregen was dat ze geen slappe taille had en ook geen opgezwollen ogen door slapeloze nachten. Ze had haar lichte huid goed tegen de zon beschermd, gezond gegeten en veel beweging genomen. Het was de moeite waard geweest dat ze goed voor zichzelf had gezorgd; dat hoopte ze tenminste.

Negenenveertig was jong genoeg om een nieuwe carrière te beginnen, de wereld te zien of weer verliefd te worden. Negenenveertig betekende dat ze een verleden had, maar ook dat er nog steeds genoeg goede jaren voor haar lagen – dat zei iedereen tenminste steeds tegen haar. De laatste tijd was Stella's toekomst onder het genot van koppen thee en glazen chardonnay eindeloos besproken. Haar vriendinnen overlaadden haar met ideeën, waarvan de meeste onuitvoerbaar leken. Begin je eigen bedrijf, opperde een vriendin, of lanceer je eigen modelabel. Open een boetiek, zei een ander, word personal shopper of styliste. Volg een opleiding voor bloemist of make-up artist. Geef Engels als tweede taal. Er waren ideeën genoeg, maar Stella kon er niet echt warm voor lopen. Sterker nog, de meeste stonden haar tegen.

Lisa, de jongste assistente van Milly Munro Fashion, was de enige geweest die iets had gezegd wat haar intrigeerde: 'Waarom neem je geen tussenjaar?'

'Een tussenjaar? Is het daar niet een beetje laat voor?'

‘Ik zou niet weten waarom. Mijn tussenjaar was geweldig: ik heb gereisd, ben gaan fotograferen en heb allemaal nieuwe dingen uitgeprobeerd. Als ik het weer kon doen zou ik die kans met beide handen grijpen. Jij niet dan?’

‘Ik heb dat nog nooit gedaan,’ had Stella bekend.

‘Nou, dan is nu je kans.’

Een tussenjaar? Wat deden jongelui in die tijd? Ze gingen backpacken, nam ze aan, in een kibboets werken of vrijwilligerswerk doen bij een liefdadigheidsproject in een ontwikkelingsland. Stella wilde dat ze daar de moed voor kon opbrengen.

Dit modehuis was de plaats waar ze thuishoorde, dit vertrek met de zware schuiframen waar de verf van afbladderde, vol slordige stapels stofstalen en het geklets van andere vrouwen. Stella wist dat het ongebruikelijk was om zo lang dezelfde baan te houden, maar ze had nooit willen vertrekken. Dat wilde ze nog steeds niet.

Natuurlijk had ze dit allemaal het liefst met Milly besproken. Vroeger als haar iets dwarszat, lunchten ze samen bij dat Italiaanse restaurant waar ze altijd naartoe gingen. Stella bestelde meestal de spaghetti met sint-jakobsschelpen en Milly de kipsalade, en als het vrijdag was misschien een paar glazen wijn. En Milly luisterde, ze kon goed luisteren.

Stella wilde haar vertellen hoe verdrietig ze elke ochtend was als ze de deur van de zaak opende en Milly niet zag, al aan haar bureau, typend op haar laptop. Ze wilde dat Milly wist hoe boos ze op haar was omdat ze niet eerder naar een arts was gegaan; toen had de tumor misschien nog weggehaald kunnen worden vóóordat die zo ver was uitgezaaid. Ze wilde dat ze haar kon vertellen over de meelevende berichtjes en de verdrietige mailtjes van oude klanten, hoe moeilijk het was geweest om die allemaal te lezen en een correct antwoord te verzinnen. Maar waar ze de meeste behoefte aan had was Milly’s schorre stem te horen die

haar vertelde wat ze moest doen, precies zoals ze de afgelopen drukke, maar gelukkige vijftientig jaar elke maandag tot en met vrijdag, en heel af en toe in het weekend, had gedaan.

In de keuken schonk Stella kokend water op het theezakje en deed er melk bij. Toen bedacht ze zich en kieperde ze alles in de gootsteen. Het was immers lunchtijd. Ze zou naar hun favoriete Italiaanse restaurant gaan en een kom pasta met een glas wijn bestellen. Dat zou ze nu in haar eentje doen. Daar kon ze vast genoeg moed voor opbrengen.

De ober daar was een oude Italiaan die Federico heette en zich altijd om hen bekommerde. Stella was er nog nooit zonder Milly geweest en zag ertegen op dat ze moest uitleggen waarom zij er niet bij was. Ze trok haar jasje aan en controleerde haar gezicht in haar poederdoos. Haar ogen leken nog steeds opgezwollen door alle tranen, maar nadat ze haar make-up had bijgewerkt zagen ze er een stuk beter uit.

Het restaurant was vlak om de hoek en toen Stella ernaartoe liep, merkte ze dat ze blij werd van de gedachte dat ze straks aan een van de vertrouwde tafeltjes zat en de menukaart bekeek die ze al minstens honderd keer had bekeken. Maar eenmaal binnen zag ze dat het er totaal anders uitzag: de inrichting was veranderd, de gesteven witte tafelkleden waren verdwenen en de achterwand was beschilderd met zwarte schoolbordverf die met krijt was beschreven.

Gelukkig werd ze bij de deur nog wel door dezelfde oude man begroet.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Stella. ‘Een andere eigenaar?’

‘Nee, nee, het is nog steeds van mijn familie,’ stelde hij haar gerust. Hij had een Italiaans accent, ook al was ze ervan overtuigd dat hij al vele jaren in Londen woonde.

‘Maar niets lijkt hetzelfde,’ zei ze.

Hij hief zijn handen. ‘Jonge mensen zijn nooit tevreden als

dingen hetzelfde blijven. Ze willen altijd met de tijd meegaan, zelfs hier in Little Italy. Dus zie je geen echte menukaart meer, alleen dit schoolbord.'

Stella keek ernaar. 'Hebben jullie nog wel de spaghetti met sint-jakobsschelpen?'

'Voor u wel, *signora*. Ik zal het tegen de keuken zeggen, dan maken zij dat voor u klaar.'

'Maar staat het niet meer op de kaart?'

'We hebben nu allemaal eenvoudige gerechten, heel relaxed. We serveren schaaltes met gehaktballetjes, zeevruchten of *crostini*, Venetiaanse gerechten, hapjes die je kunt delen.' De mondhoeken van de oude man gingen naar beneden. 'Ik heb het gehoord van uw vriendin, *signora*, wat een vreselijk verlies! Ik vind het heel erg. Voor u zal er altijd spaghetti met sint-jakobsschelpen zijn, en vandaag een glas bijzondere wijn om op de herinnering aan haar te proosten.'

Hij bracht haar een glas gekoelde mousserende rode wijn, waar Stella kleine slokjes van nam en die ze verrukkelijk vond. Toch was ze nog steeds een beetje van slag doordat het restaurant zo was veranderd. Volgens haar was er niets mis met hoe het was geweest.

Niet dat het echt iets uitmaakte. Zodra de zaak was gesloten was het onwaarschijnlijk dat ze hier terugkwam. Dit was gewoon nog een deel van haar oude leven dat verdween.

Ze genoot net als vroeger van haar spaghetti. Het zilte sap van de schelpen, de scherpe smaak van chilivlokken, het vleugje olijfolie en witte wijn – alles smaakte gelukkig nog precies zoals zij zich herinnerde. Dit was troosten, dacht ze. En op dit moment had Stella behoefte aan troost.

Waar zou ze over een maand zijn? Stella had nooit een plan B gehad, omdat haar leven goed genoeg was geweest, perfect zelfs.

Een tussenjaar. Stella dacht er tijdens het eten over na. Waar-

om zou dat alleen iets voor studenten zijn? Misschien was een tussenjaar precies wat ze nodig had om zichzelf weer op te laden. Toen dacht ze weer aan al die orderboeken, aan die relikwieën van het verleden die ze om de een of andere reden had willen bewaren. Ze hadden natuurlijk al jaren geleden weggegooid moeten worden toen ze waren overgestapt op computers. Stella legde haar vork neer, depste haar mond met het papieren servetje dat het gebruikelijke gesteven servet had vervangen en maakte Frederico duidelijk dat hij de rekening kon brengen. Het werd tijd om een begin te maken.

De tijd slaat op hol

Alles verandert, ja toch? Dat hield Stella zichzelf elke ochtend weer voor als ze net als altijd voor dag en dauw wakker werd, zelfs nu ze haar wekker niet meer zette. Niets blijft hetzelfde. Mensen sterven of gaan iets anders doen, relaties lopen stuk, bedrijven sluiten of worden gemoderniseerd en banen verdwijnen. Daar kun je niets aan doen, dus kun je het maar beter accepteren. Dat zei Stella tegen zichzelf terwijl ze met haar eerste kop koffie van de ochtend in bed zat en zich afvroeg hoe ze zichzelf die dag moest bezighouden.

Het was drie weken geleden dat ze de deur van Milly Munro Fashion voor het laatst achter zich had gesloten met een paar herinneringen – een stukje van een stof die ze mooi vond, een van de oude orderboeken, Milly's eigen meetlint, zo versleten dat het op sommige plaatsen bijna onleesbaar was – een paar van haar schetsen en een tijdschriftcover met daarop een van haar meest beeldbepalende ontwerpen.

Stella nam ze mee naar haar kleine appartement en vond een mooi plekje voor ze, maar toen was er niets meer te doen, helemaal niets meer.

Ze probeerde de tijd te vullen. De eerste week verfde ze de muren van haar woonkamer lichtblauw, vond dat vreselijk lelijk en verfde ze weer gewoon wit. De tweede week gaf ze een cocktailparty en maakte ze idioot ingewikkelde drankjes klaar, waarvoor ze uitgebreid op zoek moest naar recepten en ingrediënten. De derde week besloot ze dat ze echt een baan moest gaan zoeken, maar ze deed dat uiteindelijk niet en maakte in plaats daarvan lange wandelingen door Londen, ontdekte verborgen plekjes waarvan ze niet had geweten dat ze bestonden, pauzeerde voor zoete lekkernijen en koppen thee en probeerde te negeren dat ieder ander ergens naartoe moest of een afspraak met iemand had.

Nu was het de maandag van de vierde week. Stella maakte zichzelf niet langer wijs dat ze niet moedeloos was. Ze bleef in bed in haar schemerige slaapkamer met de gordijnen gesloten en haar dekbed om zich heen geslagen, en dronk koffie met veel melk. Haar leven was leeg, ze had niet eens een poes! Grappig, dat had ze nooit eerder gedacht.

Stella had nu het gevoel dat de tijd een wild iets was dat ze moest vangen en temmen. De tijd rende voor haar uit, zigzaggend en bokkend, en zij bleef roerloos in bed zitten, bang bijna.

Gewoon opstaan en douchen voelde als een overwinning. Het was al laat in de ochtend toen ze zich had aangekleed en een beetje opgemaakt. Dat was een van de dingen die ze zich had voorgenomen nooit te doen: de hele dag in een kamerjas liggen, met ongekamde haren en een glimmend gezicht, waardoor ze zichzelf elke keer dat ze langs een spiegel kwam de stuipen op het lijf joeg. Dus trok ze een ontwerp van Milly aan, een eenvoudige jurk die ze had gekregen. Hij was effen zwart, had asymmetrische knopen en een boordkraag. Hierin voelde Stella zich altijd iets zakelijker. Dit was een jurk waarin je wel iets móést doen, al was het maar iets kopen of naar een afspraak met iemand gaan.

Haar vriendinnen werkten allemaal, en Stella viel hen liever niet lastig. Zelf was ze immers altijd ongeduldig geweest als iemand haar op een drukke werkdag stoorde, alleen maar voor een praatje. Er was maar één iemand die de afleiding misschien wel prettig vond: haar beste vriendin Nicky Bird, die Birdie werd genoemd. Ze werkte als *sales rep* voor een tijdschriftenuitgever en vond het fijn om zodra ze daar de kans voor kreeg even weg te glippen en te klagen over hoe zwaar haar baan was.

Stella stuurde haar een berichtje: Tijd om te lunchen?

Het antwoord kwam meteen: Niet echt, maar laten we het toch maar doen!

Ze spraken af in een restaurantje in Beak Street. Het maakte deel uit van een keten, maar ze hadden lekker knapperige zuurdesembroodjes en goede koffie.

Birdie was er al toen Stella binnenkwam en had een stoel bij het raam voor haar vrijgehouden. ‘Ik ben zo jaloers op je! Jij kunt gewoon even met vriendinnen afspreken en zit niet de hele dag opgesloten in een kantoor,’ was het eerste wat Birdie zei nadat Stella was gaan zitten.

Stella zei maar niet dat deze vrijheid minder leuk was dan werd beweerd, omdat ze wist dat haar vriendin dat nu niet wilde horen.

‘Oké, vertel, wat heb je allemaal gedaan? Hoe gaat het met je sollicitaties?’ vroeg Birdie nadat ze eerst tien minuten had geklaagd over haar afschuwelijke werk, haar lastige cliënten en haar onredelijke targets.

‘Ik ben nog niet eens begonnen,’ bekende Stella. ‘Ik heb alleen maar wat zitten niksen.’

‘Ach, jij kunt je toch wel een korte vakantie permitteren? Dan kun je er dus net zo goed van genieten.’

‘Mmm,’ beaamde Stella.

Birdie keek haar aan, fronsend. ‘Wat bedoel je met “mmm”?’

Stella haalde haar schouders op. ‘Nou, ik geniet er dus niet van.’

‘Meen je dat nou?’ vroeg Birdie ongelovig.

‘Het is geen vakantie: dan geniet je van het feit dat je vrij bent, omdat je weet dat er een einde aan komt. Ik heb geen plannen, helemaal geen plannen.’

‘Dan moet je die dus maken,’ zei Birdie. ‘Boek een reis. Ga naar een schitterende plek waar je altijd al naartoe wilde. De Angkor Wat in Cambodja of Petra in Jordanië? Ga op avontuur!’

‘Dat zou ik heel graag willen, maar niet in mijn eentje. Dat lijkt me niet leuk.’

‘Nee, dat zal wel niet,’ gaf Birdie toe. ‘Je weet dat ik heel graag met je mee zou willen, maar zelfs met mijn creditcards kan ik dat niet betalen.’

Stella bood bijna aan om Birdies vlucht en accommodatie te betalen, maar ze wilde niet dat het leek alsof ze met geld strooide. Bovendien had ze Birdie nooit verteld hoeveel geld ze in staatsleningen en aandelen had. Dat soort dingen hield ze voor zich, net als haar ouders vroeger.

‘Iemand opperde dat ik een tussenjaar zou moeten nemen,’ zei ze toen Birdie een hap van haar broodje nam. ‘Net als studenten, weet je, als een volwassen student. Dat schijnt nu erg in te zijn, dat zag ik ook op Google.’

‘O, een sabbatical?’ vroeg Birdie en ze slikte haar brood door. ‘Echt waar? Wat zou je dan moeten gaan doen?’

‘Je kunt van alles doen: vrijwilligerswerk, nieuwe dingen leren. Je kunt uit allerlei programma’s en excursies kiezen. Ik vond een vrijwilligersbaan in Ghana om te helpen in een weeshuis, en eentje waar je kunt meewerken in een bouwproject in een arm dorp zonder elektriciteit of stromend water.’

Birdie leek niet overtuigd. ‘Zou je dat in je eentje willen doen? Dat klinkt een beetje afschuwelijk.’

‘Je wordt gesteund door de organisatie die alles regelt, dus dan is het wel oké, lijkt me.’

‘Maar heb je ooit eerder iets gebouwd? En een weeshuis... je zou van de helft van die kinderen gaan houden... je zou er kapot van zijn.’

‘Misschien wel,’ zei Stella. ‘Maar dat is geen reden om het niet te proberen. Het is in elk geval beter dan hier blijven zonder te weten wat ik in vredesnaam moet doen.’

Birdie keek door het raam naar de mensen die tijdens hun lunchpauze over de smalle trottoirs van Beak Street liepen en fronste. ‘Als ik de tijd en het geld had om aan dit alles te ontsnappen, zou ik een tijdje in een ander land gaan wonen en helemaal in die cultuur willen opgaan. Dan zou ik een mooie stad uitkiezen, Parijs of Rome, of misschien een kleinere plaats, omdat het dan gemakkelijker is om mensen te leren kennen. En ik zou me aanmelden voor een talencursus. Ja, dát zou ik doen, zeker weten.’

‘Dus jij zou de hele tijd op dezelfde plek blijven?’ Dat idee intrigeerde Stella.

‘Ja, ik zou een appartement huren, of als ik net zo’n mooi appartement had als jij zou ik misschien aan huizenruil doen. Op die manier zou ik echt als een local wonen en leven.’

‘Zo mooi is mijn appartement niet, hoor,’ zei Stella. ‘Het is klein.’

‘Hoe kóm je erbij? Hij staat in een schattig achterafstraatje en ligt heel centraal. Bezoekers zouden het geweldig vinden.’

Vanbuiten leek Stella’s appartement niet veel bijzonders, gewoon een onopvallend bakstenen gebouw in een smal laantje in Camden. Maar aan de achterkant waren openslaande balkon- deuren met uitzicht op een kleine patio. Stella had de lichte grenen vloeren geschuurd en alles licht en luchtig gehouden, zodat het niet heel erg opviel dat de kamers zo klein waren.

‘Misschien zou ik zoiets wel kunnen proberen,’ peinsde ze.

‘Je zou in elk geval even kunnen kijken,’ zei Birdie bemoedigend. ‘Daar zijn wel websites van, lijkt me.’

Stella was iets vrolijker toen ze in de Northern Line-trein zat terug naar huis. Ze ging even langs de markt in Inverness Street om ingrediënten te kopen voor een salade voor het avondeten en liep daarna snel door. Het was die middag eigenlijk niet warm genoeg om de balkondeuren open te doen, maar ze deed het toch en terwijl ze met haar laptop op schoot op de bank zat en naar de vlekjes zonlicht op de muren keek, dacht ze dat haar appartement misschien toch leuk genoeg was.

Er waren een heleboel websites die ze kon bekijken. Stella koos er een uit waar ze mee wilde beginnen, werkte de andere systematisch af en maakte ondertussen aantekeningen. Ze had al gauw door dat er veel haken en ogen aan zaten. Op de huizenruilwebsites stond dat je er verstandig aan deed om professionele foto’s van je huis te laten maken, dat je iets over jezelf en de buurt moest schrijven en misschien zelfs een korte video moest maken. Eén website stelde bovendien voor dat ze haar Facebook-pagina koppelde, zodat potentiële huizenruilers nog meer over haar te weten konden komen.

Stella had geen Facebook-pagina. Ze had altijd smalend gezegd dat Facebook vooral iets was voor mensen die te weinig te doen hadden. Maar nu ze zelf een van die mensen was kon ze net zo goed even zien wat erbij kwam kijken. Facebook leidde Stella ongelofelijk lang af. Het was veel leuker dan ze had verwacht om een profiel te maken, foto’s te plaatsen en op zoek te gaan naar vriendinnen die ze allang uit het oog was verloren. Toen ze eindelijk opkeek van het scherm begon het al donker te worden en was het kil in de kamer.

Ze stond op, rekte zich uit en deed een paar lampen aan. Daar-

na liep ze naar haar keukentje om snel een salade klaar te maken. Terwijl ze groente sneed en een vinaigrette maakte, stelde ze zich voor dat mensen die zij niet kende hier zouden wonen en vroeg ze zich af wat ze zouden denken en doen. Zouden ze naar de markt gaan om boodschappen te doen of naar de grote Sainsbury's gaan? Zouden ze het leuk vinden om naar de flamenco-avonden in haar oude favoriete Bar Gansa te gaan en daar *padrón*-pepers met tomatenbrood willen eten? Maar nog belangrijker was de vraag of ze netjes waren of dat ze haar appartement juist vies zouden maken? Zouden ze de bloemen op de patio water geven en het dubbele slot van de voordeur afsluiten als ze weggingen? Het leek een groot risico om haar meest waardevolle bezit over te laten aan iemand die ze nooit had ontmoet. Toch vond Stella het de moeite waard om nog even verder te kijken. Er waren immers veel van dergelijke websites en daar hadden zich een heleboel mensen ingeschreven – dan moest het toch wel goed zijn?

Zodra ze haar eten ophad stuurde ze Birdie een berichtje: Volgens mij was het een goed idee van je.

Twee minuten later kwam het antwoord: O mijn god, ga je het echt doen?

Zodra ze wakker was checkte Stella Facebook om te zien wie haar vriendschapsverzoeken hadden geaccepteerd. Daarna besteedde ze een halfuur aan het doorlezen van wat iedereen had gedaan voordat ze zichzelf dwong haar laptop opzij te zetten en koffie te maken. Ze had wel door dat dit heel verslavend kon zijn.

Na het ontbijt ging ze weer op zoek op de huizenruilwebsites. Ze was er nog steeds niet klaar voor om zich vast te leggen, maar werd wel steeds enthousiaster. Ondertussen moest ze van alles doen: een profiel opstellen en zich afvragen hoe ze haar buurt het beste kon beschrijven, haar appartement opruimen zodat het

er goed uitzag op foto's en beslissen wie die foto's moest maken. Stella had het weer druk; ze had het gevoel dat ze een doel had.

Eerst liep ze haar hele huis door en bekeek ze elk vertrek met de ogen van een kritische onbekende. Toen Stella haar appartement pas had gekocht had ze veel wit en pasteltinten gebruikt. Nu vroeg ze zich af of het zo niet te saai was. Nieuwe kussens op de bank zouden de boel opvrolijken, net als een opvallend wandkleed in de slaapkamer. Stella had op de Camden Lock-markt een paar Finse Marimekko-kleden gezien, dus misschien kon ze daar even naartoe lopen en een kijkje nemen.

Een van de voordelen van de scheiding was geweest dat ze weer haar eigen plekje had. Ze had het heel vervelend gevonden dat ze hun bezittingen op elkaar hadden moeten afstemmen. Het probleem was dat Ray dingen verzamelde, hij was een ekster, en elke kamer in hun huis in High Barnet had vol gestaan met zijn schatten: oude treinstellen en camera's, Kuifje-beeldjes, Atomic-mokapotten vanaf de jaren vijftig en allerlei objecten van bakeliet. Van het ene moment op het andere kon zijn belangstelling voor iets verdwijnen en voor iets anders oplaaien. Stella had een grens getrokken bij de verzameling gigantische dennenappels, omdat dat ongelofelijke stofnesten waren. Bovendien ging het toen al niet meer zo goed tussen hen.

Volgens Stella kwam dat door de vruchtbaarheidsbehandeling; die had alle leven uit haar gezogen. Ook al was ze bang geweest dat ze er te lang mee hadden gewacht en ook al was de kans op succes heel klein, toch had Stella hoop gehouden. En toen die hoop, elke keer weer, de bodem in werd geslagen had ze daar niet goed mee kunnen dealen.

Birdie had gezegd dat ze verdriet had, maar volgens Stella had ze niets gevoeld, alleen een grote leegte in haar lichaam, daar waar de baby had moeten zijn.

Een tijdlang had haar leven één grote opeenstapeling van te-

leurstellingen en spijt geleken. Stella had veel tijd verspild met wensen dat ze Ray had leren kennen toen ze jong en vruchtbaar was en met wensen dat ze meteen hadden geprobeerd zwanger te worden zoals zij had gewild in plaats dat ze eerst een jaar of zo van elkaar genoten zoals hij het beste had gevonden.

In de periode voor hun scheiding hadden ze het over donor-eitjes gehad. Zelfs na hun scheiding had Ray aangeboden haar te helpen zwanger te worden als ze dat echt graag wilde. Ze had daarover nagedacht, er met Birdie en een paar andere goede vriendinnen over gepraat en daarna het moeilijkste besluit van haar leven genomen: ze wilde geen alleenstaande moeder van in de veertig zijn die moeizaam haar werk en de opvoeding van een kind met elkaar combineerde en het kind elk weekend naar Ray stuurde. Dat kón ze natuurlijk wel, maar dat zou voor niemand eerlijk zijn.

Niet lang daarna had Stella dit appartement in Camden gekocht en ingericht zonder rekening te houden met de plakkerige vingers en nieuwsgierige handjes van kleine kinderen en aan niemand gedacht, alleen aan zichzelf.

Haar werk was een troost geweest. Milly was de enige die precies had geweten wat Sally doormaakte, maar ze had misschien weleens iets laten doorschemeren, want de andere meiden waren heel lief voor Stella. Toch was het een kleurloze tijd geweest, die Stella nu weerspiegeld zag in de beigetinten in haar slaapkamer en in het amper aanwezige blauw in het vloerkleed van de woonkamer. Dit appartement had meer nodig dan een vleugje kleur en zeer waarschijnlijk ook meer dan alleen een Marimekko-wandkleed, hoewel ze daar wel mee wilde beginnen.

Wat Stella zo geweldig vond aan Camden was dat zo veel verschillende levens elkaar daar ontmoetten. Er waren jongelui in een punkoutfit, marktlieden in hemdsmouwen of met tattoos,

meisjes in yogabroek met een groene smoothie en daklozen die in de buurt van het metrostation rondhingen. Stella genoot van het allegaartje felgekleurde gebouwen in de hoofdstraat, van de bijzondere cafés, van de geur van kruiden en wierook, van muziek uit de openstaande winkeldeuren die ze passeerde en vooral van het feit dat excentriciteit hier nog altijd een plekje had. Alles hier was ruiger en minder opgesmukt dan in veel andere Londense wijken, en hoewel ze zelf amper iets aan de kleur toevoegde vond ze het toch leuk ernaar te kijken.

Stella voelde zich onzichtbaar toen ze naar de markt liep. Ze voelde zich een van de vele vrouwen van middelbare leeftijd in kleding die haar bovenarmen bedekte en tot over haar knieën viel. Ze miste het niet echt dat mannen haar nakeken en ze miste zeker de fluitconcerten niet waarvoor ze zich altijd had moeten vermannen als ze langs een bouwplaats kwam. Nee, ze vond het allang geen probleem meer dat ze niet opviel. Als vriendinnen zoals Birdie haar probeerden over te halen vaker uit te gaan of aan onlinedating te gaan doen lachte ze meestal en begon ze over iets anders. Ray was een bonus geweest: hij was op haar pad gekomen toen ze al niet meer op zoek was naar een nieuwe partner. Stella dacht dat ze zonder al die ellendige pogingen om zwanger te worden misschien nog samen zouden zijn. Maar dat was dus niet zo. En Stella zag ontzettend op tegen nieuwe teleurstellingen.

Ze vond de Marimekko-winkel en kocht daar een paar kussens en een wandkleed. Ze was blij met haar aankopen en ging weer naar huis, terwijl ze zich vast voornam om voor het einde van de middag te beslissen met welke huizenruilsite ze in zee zou gaan.

Toen Birdie een paar uur later belde zat Stella nog steeds naar het scherm te kijken. Ze was een paar keer afgeleid, zette foto's van haar nieuwe wandkleed op Facebook, las een interessant krantenartikel dat iemand had gelinkt en keek naar een video op YouTube.

‘O nee, je zit in een Google-coma!’ zei Birdie. ‘Daar moet je wel voor oppassen, hoor, nu je hele dagen in je eentje thuis zit.’

‘Ik zit niet in een Google-coma!’

‘Wel waar!’ hield Birdie vol. ‘Weet je wat je moet doen? De telefoon neerleggen, je creditcard pakken en je inschrijven bij de website die jou het beste lijkt. Zo duur is het immers niet? Bovendien leg je je nog nergens op vast.’

‘Dat is zo, denk ik,’ beaamde Stella.

‘Moet ik naar je toe komen om te zorgen dat je het inderdaad doet?’

‘Ik denk dat ik dat zelf wel kan.’

‘Goed zo, want ik heb een date.’

‘Een nieuw iemand?’ vroeg Stella.

‘Ja, ik heb haar op Pink Cupid leren kennen.’

Birdie was ook net gescheiden, maar zij ging daar iets anders mee om dan Stella. Zij had verklaard dat ze mannen beu was, was tien kilo afgevallen, had haar donkerblonde haar kort laten knippen en was gaan daten met haar personal trainer – een vrouw. Voor zover Stella wist ontmoetten ze elkaar nog steeds een enkele keer, maar ze hadden kennelijk niet de afspraak dat ze alleen met elkaar uitgingen, want de datingwebsite Pink Cupid en de vrouwen die ze daar vond doken vaak op in gesprekken met Birdie.

‘Ik geniet van mijn vrijheid, en dat zou jij ook moeten doen,’ zei Birdie nu.

‘Dat zeg je steeds, maar ik ben niet zo moedig als jij.’

‘Maar je bent ook niet zo’n bang muisje als je denkt.’

Stella lachte. ‘Misschien wel.’ Ze was blij voor Birdie, ze had het idee dat Birdie eindelijk de vrouw was geworden die ze hoorde te zijn.

‘Ik vind jou een van de moedigste mensen die ik ken. Alleen zie je dat zelf niet.’

Dat was heerlijk om te horen, maar Stella geloofde er niets van. Ze was nooit echt moedig geweest. Waar zij naar verlangde waren de gebruikelijke dingen: een man, een gezin, een leuk huis, een goede baan. En daar had ze haar best voor gedaan, ja toch?

‘Oké, nu leg je je telefoon neer en pak je je creditcard,’ zei Birdie.

‘Ga ik doen.’

‘Oké, ga ervoor. Tot gauw!’

Stella volgde het advies van haar vriendin op. Ze koos de website die het professioneelst leek en schreef zich in. Meteen ging er een volkomen nieuwe wereld voor haar open: er waren niet alleen gewone huizen en appartementen beschikbaar, maar ook kastelen en woonboten, zelfs een paar jachten, Franse landhuizen en villa's op paradijselijke eilanden, een grachtenpand in Amsterdam en een appartement in Sydney met uitzicht op het Opera House. Stella was verbijsterd. Ze had niet geweten dat er op internet zo veel mogelijkheden te vinden waren die gewoon wachtten tot ze werden ontdekt.

Lees verder in *Terug naar Villa Rosa*.

Eerste druk mei 2018

Oorspronkelijke titel *Under Italian Skies*

First published in Great Britain in 2016 by Orion Books Ltd, London

Copyright © 2016 Nicky Pellegrino

The moral right of Nicky Pellegrino to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2018 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagafbeelding vrouw © Evelina Kremsdorf / Trevillion Images; achtergrond

© Shutterstock / Oleg Voronische

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4549 0

ISBN e-book 978 90 261 4550 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.